

Arrest

nr. 101 607 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RONSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Zahed Abad gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U bent een soennitische Pashtoun van de Ahmadzai stam. U had geen beroep in Afghanistan, maar speelde vaak cricket. In het jaar 2003 werd uw vader, die handelaar is, aangesproken door twee NGO-medewerkers. Ze wilden een overzicht van de verschillende familieleden. Uw vader gaf hen die gegevens. Een maand later kwamen deze personen opnieuw langs en zeiden ze uw vader dat ze medewerkers waren van Q.(...) K.(...). Ze zeiden dat u met hen mee moest vechten en jihad moest voeren. Uw vader zei dat hij u naar hen zou sturen. Deze personen zouden u opwachten aan het Mamoor Hotel. Uw vader bracht u hiervan op de hoogte en stelde u voor de keuze. U wilde echter niet met hen vechten en besloot in 2003 een eerste keer Afghanistan te verlaten. U contacteerde een smokkelaar die u naar Engeland zou brengen. U

kwam niet verder dan België waar u vier maanden opgesloten werd in een gevangenis en bekend was onder de naam S.(...) S.(...) K.(...), een naam die de politie u zou gegeven hebben. U vroeg geen asiel aan in België omdat de smokkelaar beloofd had om u naar Engeland te brengen. In het jaar 2005 hoorde u via uw neef dat talibanleider Q.(...) K.(...) niet meer in leven was waardoor u besloot terug te keren naar Afghanistan. U deed opnieuw een beroep op een smokkelaar en maakte gebruik van een vals Portugees paspoort om per vliegtuig naar Kabul te reizen. Van 2005 tot en met 25 december 2008 kende u geen problemen in uw regio in Afghanistan. Op 25 december 2008 vond het huwelijksfeest van uw neef plaats. Iedereen was aanwezig behalve uw vader. Uw vader bleef thuis en werd opnieuw opgezocht door die twee personen. Ze namen uw vader mee. Ongeveer een week later werd uw vader door hen vrijgelaten. U vroeg waar hij was geweest. Uw vader legde u uit dat hij door de taliban was meegenomen. De taliban hadden het dossier over u teruggevonden en wisten dat u teruggekeerd was uit Europa. Ze vroegen uw vader waarom hij hen niet op de hoogte had gebracht over uw terugkeer. Opnieuw eisten ze van uw vader dat hij u naar hen zou sturen, anders zouden er ernstige gevolgen zijn. Uw vader stelde u opnieuw voor de keuze. U was nog steeds niet bereid om bij de taliban te vechten en besloot opnieuw het land te verlaten. Uw vader vond diezelfde nacht nog een smokkelaar die u de volgende dag naar Pakistan bracht. In Pakistan nam u het vliegtuig en reisde u rechtstreeks naar Engeland. U verbleef illegaal in Engeland van 2009 tot en met 16 januari 2012. U vroeg geen asiel aan in Engeland uit vrees gerepatrieerd te worden. U kwam op 17 januari 2012 aan in België en vroeg hier uiteindelijk toch asiel aan op 2 februari 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, die van uw vader, dreigbrieven van de taliban en brieven van de dorpsouderen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers maar weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban in uw regio.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u gedwongen willen rekruteren om jihad te voeren. U beweerde zowel in 2003 als in 2008 problemen te hebben gekend met de taliban, meer bepaald met Q.(...) K.(...) en later met M.(...) H.(...) waardoor u tot tweemaal toe besloot Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 15). Er dient te worden opgemerkt dat u reeds in het jaar 2003 in België verbleef nadat u Afghanistan had verlaten omwille van uw problemen met de taliban. U vroeg tijdens uw verblijf van 2003 tot 2005 echter nooit asiel aan in België omdat de smokkelaar u beloofd had u naar Londen, Groot-Brittannië te brengen (CGVS, p. 6, 7). Het feit dat u hier twee jaar verbleef zonder asiel aan te vragen doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw nood aan internationale bescherming. In 2009 ontvluchtte u een tweede keer Afghanistan en ging u naar Groot-Brittannië (CGVS, p. 6, 7, 8, 9). Ook hier besloot u opnieuw geen asiel aan te vragen, dit keer omdat u vreesde gerepatrieerd te worden (CGVS, p. 9). Indien u werkelijk de taliban vreest en om die reden uw land van herkomst ontvlucht is het uiterst merkwaardig dat u tot tweemaal toe nalaat asiel aan te vragen. Deze vaststelling ondermijnt ten eerste de geloofwaardigheid van uw vrees in Afghanistan. Indien u werkelijk sinds 2003 de taliban vreest kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u onmiddellijk al het nodige doet om internationale bescherming in te roepen. Uw verklaring dat u aanvankelijk geen asiel wilde aanvragen in België omdat u naar Londen zou gebracht worden door de smokkelaar houdt geen steek aangezien u het uiteindelijk ook daar niet nodig achtte om asiel aan te vragen bij uw aankomst in 2009. Op 2 februari 2012 vroeg u uiteindelijk wel asiel aan in België.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen in Afghanistan is trouwens ook gebleken uit de rest van uw verklaringen. Ondanks de problemen waardoor u Afghanistan een eerste keer verliet, besloot u na twee jaar terug te keren naar uw eigen regio in Mohammad Agha. Volgens u omdat Q.(...) K.(...), de persoon die u destijds vreesde, omgekomen was in 2003 (CGVS, p. 6, 7). Uw neef bracht u hiervan telefonisch op de hoogte in 2005 (CGVS, p. 7). U wist vreemd genoeg niet te verduidelijken hoe uw neef dit nieuws te horen kreeg. U bleef vaag door te verwijzen naar lokale inwoners, maar wie hem hierover precies inlichtte wist u niet (CGVS, p. 15). U om meer informatie gevraagd over het overlijden van Q.(...) K.(...), bleek u hierover weinig tot geen toelichting over te kunnen geven. U wist niet op welke datum hij precies omgekomen was, waar precies in Logar hij omkwam of hoe hij uiteindelijk om het leven kwam (CGVS, p. 14, 15). Ondanks deze beperkte informatie over de persoon die u vreesde in Afghanistan besloot u toch gewoon terug te keren naar uw eigen regio. Dat u zich eerst niet beter zou geïnformeerd hebben over de situatie in uw regio is merkwaardig. Het feit dat u vrijwillig terugkeerde naar de regio die u eerder wegens een vrees voor vervolging ontvluchtte zet de geloofwaardigheid en ernst van deze vrees verder op de helling.

U verklaarde dat uw vader in 2003 benaderd werd door twee onbekende mannen die zich uitgaven voor medewerkers van Mili Paiwastoon om op die manier jullie gezinssamenstelling te kennen (CGVS,

p. 13). U stelde dat er veel andere families net als jullie op deze manier benaderd werden. Dat u vervolgens geen van die families bij naam kan noemen is erg vreemd (CGVS, p. 14). U beweerde dat enkelen van hen het land verlieten en anderen zich bij de taliban aansloten. Toch kon u ook geen enkele naam naar voren brengen van personen die net als u Afghanistan verlieten (CGVS, p. 14). U wist wel dat O.(...) en M.(...) Y.(...) zich aansloten bij de taliban, maar wist niet wat er verder met hen gebeurde of wat zij voor de taliban deden (CGVS, p. 14). Verder bleek u niet over enige concrete informatie te bezitten over de personen door wie u vreest gerekruteerd of zelfs gedood te worden. U wist dat er twee mannen in naam van Q.(...) K.(...) naar uw huis kwamen om u te rekruteren (CGVS, p. 15). Echter, over Q.(...) K.(...) stelde u geen informatie te bezitten. U wist dat hij een talibanleider was, maar wist niet van waar hij afkomstig was of wie die twee personen waren die door hem gestuurd werden (CGVS, p. 15, 16). Het is trouwens verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie heeft van de taliban in uw eigen regio. U kon wel enkele actieve talibanstrijders in Mohammad Agha noemen, maar wist niet wat hun functies precies waren binnen de taliban (CGVS, p. 12). U bleef vaag en zei enkel dat het hooggeplaatste personen waren (CGVS, p. 12). Evenmin kende u hun handlangers, wist u waar zij hun activiteiten uitoefenen of wie uiteindelijk instructies geeft voor het uitvoeren van hun activiteiten (CGVS, p. 12, 13). U zelf werd in 2008 opnieuw met de taliban geconfronteerd en meer bepaald met M.(...) H.(...), een commandant uit Manai (CGVS, p. 16). U wist echter niet of hij alleen werkte of met handlangers (CGVS, p. 16). Ook over zijn concrete activiteiten kon u weinig toelichting geven. U hield het zeer algemeen door te stellen dat hij meedeed aan de oorlog, mijnen plaatst en mensen rekruteert. Concrete voorbeelden van zijn activiteiten kon u niet geven (CGVS, p. 17). Ook over de plannen die de taliban voor u hadden wist u niets meer te vertellen. U wist niet wat u voor de taliban zou moeten doen of waar ze u een opleiding zouden geven (CGVS, p. 17). Het is erg vreemd dat u niet over meer informatie beschikt gezien uw asielmotieven onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban. De taliban zouden uw vader ontvoerd hebben omdat zij na drie jaar plots te weten kwamen dat u terug in de regio aanwezig was. U kon echter vanaf 2005 zonder problemen uw leven in uw regio hervatten tot eind 2008. Volgens u omdat Q.(...) K.(...) niet meer in leven was en dat er niemand anders u vervolgde (CGVS, p. 16). Gevraagd wat er plots veranderde in de situatie waardoor u opnieuw door de taliban vervolgd werd, stelde u dat de taliban in feite nooit weg waren geweest (CGVS, p. 16). In het licht van deze vaststelling is het erg vreemd dat u dan toch zomaar terugkeerde naar uw regio naar eigen zeggen omdat sinds de dood van Q.(...) K.(...) niemand u nog vervolgde, ook al was de taliban nog altijd in de regio aanwezig. U beweerde dat ze informatie over u hadden gevonden (CGVS, p. 16). U wist echter niet hoe zij dan wel aan die informatie kwamen en waarom zij zo lang gewacht hebben om u opnieuw te vervolgen (CGVS, p. 13, 16). Het is eveneens erg opvallend dat de taliban uw vader na een ontvoering van zeven dagen zomaar opnieuw zouden vrijlaten nadat hij hen beloofde dat hij u zou sturen. Gezien hij in het verleden al een keer dezelfde valse belofte deed is het weinig aannemelijk dat de taliban hier zomaar genoeg mee zouden nemen (CGVS, p. 17). Tot slot hebt u geen enkel idee of de taliban ook uw broers probeerde te rekruteren en kon u niet met zekerheid zeggen of uw familie na uw vertrek in 2009 nog problemen kende met de taliban (CGVS, p. 18). Dergelijke vage en algemene antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. De taskara, net als die van uw vader, is hoogstens een bewijs van uw identiteit en voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De overige documenten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. U legde na het gehoor nog enkele kopies neer van documenten zonder verdere uitleg naar inhoud of aard van deze documenten. Vermoedelijk zijn dit de dreigbrieven van de taliban en de brieven van de dorpsouderen die u tijdens het gehoor stelde te hebben opgevraagd (CGVS, p. 5, 6, 17, 18). U wist echter niet wat er precies in de dreigbrieven stond en had hier niet eens naar gevraagd. Het was niet in u opgekomen hiernaar te informeren (CGVS, p. 18). Dat u geen enkele poging ondernam te achterhalen wat er in de dreigbrieven stond, toont aan dat u maar weinig interesse hebt in uw problemen in Afghanistan. Het feit dat u trouwens geen enkele poging ondernam om al eerder naar deze documenten te vragen bevestigt eveneens dat u maar weinig interesse aan de dag legt voor uw problemen. Uw verklaring hiervoor dat u niet zeker wist of de asielinstanties deze documenten zouden opvragen is niet afdoende (CGVS, p. 5, 6, 17). Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat er oprechte inspanningen worden geleverd om zijn asielrelaas te staven aan de hand van documenten en geloofwaardige en aannemelijke verklaringen. Dit is niet het geval gebleken. U hebt nochtans nog steeds nauwe contacten met uw neef en beschikt over een e-mailadres en facebookprofiel waardoor u zeker al eerder deze documenten had kunnen opvragen (CGVS, p. 5, 6).

Bovendien kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde de situatie in uw

thuisregio Mohammad Agha te vermijden. U bent een volwassen jongeman die dagelijks cricket speelde en dus blijkbaar niet behoefde te werken om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 3). Uw vader is een handelaar die op en af reisde naar Pakistan om koelkasten te verkopen en afhankelijk van het seizoen ook uien (CGVS, p. 4). U was tevens in staat om tot drie keer een smokkelaar te betalen om u uit Afghanistan te helpen vluchten en terug te keren waardoor u blijkbaar over voldoende financiële middelen beschikte. Uw vader zou ook uw tweede vlucht uit Afghanistan betaald hebben aan een smokkelaar (CGVS, p. 8, 9). Er kan dan ook worden aangenomen dat u beroep kan doen op een kapitaalkrachtig netwerk waarop u kan steunen. U blijkt zowel Pashtu als Dari te spreken en zelfs wat Engels, gezien uw jarenlange verblijf in het Verenigd Koninkrijk (CGVS p. 3). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul bekeken te worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verzoeker heeft tot tweemaal toe Afghanistan verlaten uit vrees voor de taliban die zijn familie heeft benaderd. De eerste maal vroeg verzoeker geen asiel aan in België omdat hij van plan was om verder te reizen naar Londen, maar in België tevergeefs gewacht heeft op de smokkelaar. De tweede maal had verzoeker de intentie om asiel aan te vragen in

Londen, maar werd hij afgeschrikt door de vele deportaties van landgenoten door de Britse autoriteiten. Verzoeker besliste toen terug te keren naar België en hier asiel aan te vragen. Hij had inmiddels van landgenoten gehoord dat Afghanen in België beter werden behandeld. Dit doet bijgevolg geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming van verzoeker. In 2005 besloot verzoeker terug te keren naar Afghanistan nadat zijn neef hem inlichtte over de dood van Q. K., de persoon die hij vreesde. De neef van verzoeker was winkelier en had deze informatie bekomen via lokale inwoners die vaak bij hem over de vloer kwamen. Verzoeker had een groot vertrouwen in zijn neef en vertrouwde bijgevolg diens oordeel dat hij veilig kon terugkeren. Verzoeker was vooral heel erg opgelucht, waardoor hij geen bijzonderheden omtrent de dood van Q. K. heeft gevraagd. Voor verzoeker was het immers enkel van belang dat hij naar huis kon gaan. Verzoeker heeft tevens de nodige verklaringen gedaan omtrent de wijze waarop de taliban in 2003 jonge mannen rekruteerde in zijn regio. Zo heeft hij de namen genoemd van twee personen die zich uiteindelijk bij de taliban hebben aangesloten. Gelet op het feit dat verzoeker de dag na het tweede bezoek reeds op de vlucht ging, weet hij niet hoe het deze mannen verder vergaan is bij de taliban. Bovendien was verzoeker in staat om een vijftal talibanstrijders uit Mohammad Agha te noemen, evenals de afkomst van sommigen. Hij wist tevens te bevestigen dat deze personen in de regio actief waren, maar niet vanuit een vaste locatie opereerden. Daarnaast dient rekening gehouden te worden met het profiel van verzoeker, die analfabeet is en zijn dagen doorbracht met cricket spelen. Verzoeker hield zich afzijdig van de taliban en was niet geïnteresseerd om zich bij hen aan te sluiten. Tot eind 2008 kon verzoeker aan de aandacht van de taliban ontsnappen, nadat hij in 2005 was teruggekeerd. Hij hield zich als afzijdig van de activiteiten van de taliban en trachtte zijn dagen zo onopvallend mogelijk door te brengen. Verzoeker vermoedt dat de informatie die de handlangers van Q. K. verzameld hadden door de taliban werd bijgehouden. Vermoedelijk duurde het na zijn dood een tijdje voordat zijn opvolger deze informatie terugvond en kon gebruiken. Daarenboven is verzoeker absoluut niet op de hoogte van de prioriteiten van de taliban. Doordat zijn vader reeds bij een eerdere poging van de taliban een valse belofte had gedaan, veranderden zij van aanpak. Om duidelijk te maken dat het deze keer menens was namen zij de vader van verzoeker mee en hielden zij hem zeven dagen gevangen. Toen hij na zeven dagen akkoord ging, ging de taliban er klaarblijkelijk van uit dat de oude man deze keer de waarheid sprak en lieten zij hem vrij. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker reeds in het verleden blootgesteld was aan ernstige vervolgingsdaden die ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag. Dit vormt een ernstige aanwijzing dat iemand ook in de toekomst zal worden vervolgd. Bijgevolg is het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om aan te tonen dat dergelijke vervolgingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen. Verzoeker verwijst desbetreffend naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met betrekking tot de brieven van de taliban, was het verzoeker meteen duidelijk dat deze te maken hadden met zijn weigering zich bij hen aan te sluiten, aangezien hij met niemand anders problemen had. Hierdoor heeft verzoeker geen bijkomende vragen gesteld over de precieze inhoud ervan. Verzoeker beseft wel dat deze brieven zeer belangrijk waren en heeft onmiddellijk aan zijn neef gevraagd om deze goed bij te houden.

In een tweede middel stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde ten onrechte dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade kan vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. Verzoeker betwist ten stelligste dat de veiligheidssituatie in Kabul als rustig kan worden beschouwd. Sinds april 2012 heeft de taliban haar acties in de stad opgevoerd en het geweld is aanzienlijk toegenomen. Verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikels. De vele door verzoeker toegevoegde internetartikels tonen aan dat de taliban er in slaagt de nodige macht te behouden en de slagkracht heeft om de stad Kabul ernstig te bedreigen. Bovendien wijzen ze op de onmacht van lokale veiligheidsdiensten om de veiligheid te garanderen en blijkt eruit dat de burgers wel degelijk worden geïsoleerd.

Daarenboven wordt, zoals blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij de zogenoemde 'doelgerichte aanslagen' een toename vastgesteld van het gebruik van oorlogstechnieken die burgers willekeurig treft. Ook bij de uitvoering van zelfmoordaanslagen worden vaak burgers getroffen. Kabul kan bijgevolg niet beschouwd worden als een intern vluchtalternatief aangezien verzoeker daar zou worden blootgesteld aan een bijkomend risico voor zijn leven en veiligheid. Bovendien heeft verzoeker geen familiale banden in Kabul, kan hij niet lezen en schrijven, heeft hij geen bezittingen in Kabul en heeft hij nooit geleerd een beroep uit te oefenen. Verzoeker betwist bovendien dat zijn familie in staat zou zijn om hem financieel te steunen in Kabul. De financiële mogelijkheden van zijn familie werden immers reeds ernstig beperkt doordat zij reeds tweemaal het vertrek van verzoeker hebben gefinancierd. Teruggekeerde vluchtelingen worden bovendien geïsoleerd door de taliban omdat zij aanzien worden als aanhangers van het westen, zo blijkt uit een door

verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd internetartikel. Het feit dat verzoeker Engels kan is bijgevolg geen troef in Kabul, aangezien deze kennis door de taliban zou kunnen gebruikt worden om hem als spion van de buitenlandse machten te beschouwen. Het dossier van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevat bovendien geen informatie over de socio-economische omstandigheden in Kabul, meer bepaald informatie over de mogelijkheid voor verzoeker om een inkomen te verwerven waardoor hij niet in extreme armoede zou vervallen. Verzoeker voegt twee internetartikels bij omtrent erbarmelijke leefomstandigheden van teruggekeerde vluchtelingen. Artikel 48/4, § 2, c) stemt overeen met artikel 3 EVRM, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving bekrachtigt en in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt. Verzoeker citeert vast rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn vader, de uitnodiging voor het huwelijk van zijn neef, brieven van dorpsoudsten, twee dreigbrieven van de taliban, een publicatie van UNHCR van 2003 "Guidelines on International Protection: Internal Flight or Relocation Alternative" en een aantal internetartikels.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnd doordat hij naliel asiel aan te vragen toen hij een eerste maal naar België kwam in 2003 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6-7) en ook bij zijn tweede vlucht in 2009 gedurende drie jaar in Groot-Brittannië verbleef zonder asiel aan te vragen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Pas toen hij in 2012 van Groot-Brittannië terug naar België kwam, besloot verzoeker uiteindelijk asiel aan te vragen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of subsidiaire bescherming inroept, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. De verklaring van verzoeker dat hij in 2003 geen asiel wou aanvragen in België omdat hij met de smokkelaar had afgesproken dat hij hem naar Londen zou brengen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7), is niet afdoende. Verzoeker verbleef maar liefst gedurende twee jaar in België en zat zelfs gedurende vier maanden in de gevangenis (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Redelijkerwijze kon aldus van hem verwacht worden dat hij niet tevergeefs zou wachten en toch asiel zou indienen in België. Bovendien liet hij na om bij zijn tweede vlucht in 2009 in Groot-Brittannië asiel aan te vragen, niettegenstaande hij dit reeds in 2003 van plan was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 9). De verklaring van verzoeker dat hij werd afgeschrikt doordat in Groot-Brittannië mensen werden teruggestuurd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9), is niet afdoende. Opnieuw is het feit dat verzoeker evenmin asiel aanvroeg in Groot

Brittannië een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker in 2005 zomaar terugkeerde naar Afghanistan op basis van de enkele informatie dat Q. K. inmiddels overleden was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 14). Verzoeker verklaarde dat hij hiervan telefonisch op de hoogte werd gebracht door zijn neef die zei dat hij kon terugkeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 14). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoeker geen verdere informatie vroeg aan zijn neef, alvorens de beslissing te nemen om effectief terug te keren. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet weet hoe of wanneer precies Q. K., de persoon waarvoor hij vreesde, is omgekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14-15), noch weet hij te preciseren van wie zijn neef het nieuws te horen kreeg (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is niet aannemelijk dat verzoeker met dergelijke beperkte informatie het risico zou nemen om terug te keren indien hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging had. Het argument dat hij een groot vertrouwen had in zijn neef doet niets af aan het feit dat hij zich niet beter heeft geïnformeerd naar de bijzonderheden van de dood van Q. K. Nochtans kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij zich uitgebreid zou informeren. Dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om zich concreet te informeren aangaande een dergelijk cruciaal aspect van zijn asielrelaas, doet ernstig afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van dit relaas.

Overigens verklaarde verzoeker dat zijn vader in 2003 benaderd werd door twee mannen die zich eerst voordeden als medewerkers van een NGO, maar later terugkwamen en talibanleden bleken te zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Verzoeker beweert dat veel families in de regio op die manier werden benaderd, maar slaagt er vervolgens niet in om een andere familie te noemen, noch kent hij anderen die Afghanistan omwille van deze reden verlaten hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Hoewel verzoeker er wel in slaagde twee personen te noemen die zich bij de taliban zouden hebben aangesloten, heeft hij geen idee wat zij deden bij de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien weet verzoeker over Q. K. slechts te vertellen dat hij een talibanleider was, zonder meer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Daarnaast blijft verzoeker omtrent de overige actieve talibanstrijders uit de regio die hij stelt te kennen bijzonder vaag. Zo kent hij hun functies niet, kan hij geen handlangers noemen, weet hij niet waar zij hun activiteiten uitoefenen en wie hun instructies geeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Ook omtrent M. H., voor wie verzoeker de tweede keer op de vlucht sloeg, weet verzoeker niet of hij alleen werkt en kan hij geen concrete toelichting geven over zijn activiteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel als analfabeet die zijn dagen doorbracht met het spelen van cricket en zich afzijdig hield van de taliban, stelt de Raad rekening houdend met verzoekers afkomst uit de regio en zijn bewering dat hij persoonlijk door de taliban werd bedreigd, kan worden verwacht dat hij concrete en uitgebreidere informatie omtrent de taliban, de personen voor wie hij vreest en hun activiteiten in zijn regio kan geven. Verzoekers aangevoerd analfabetisme en dagactiviteiten doen hier geen afbreuk aan.

Ten slotte stelt de Raad dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die in 2005 terugkeerde naar zijn geboortestreek, hier drie jaar zonder problemen verbleef (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16) plotseling opnieuw problemen met de taliban zou kennen. Het is niet aannemelijk dat de taliban het risico zouden nemen verzoekers vader na een week van opsluiting opnieuw vrij te laten met de enkele belofte dat hij zijn zoon zou sturen. De vader van verzoeker zou de taliban in het verleden immers reeds dezelfde valse belofte gedaan hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Bovendien heeft de familie van verzoeker geen problemen meer gekend, wat gezien het feit dat zijn vader door de taliban ontvoerd zou geweest zijn en hen opnieuw een valse belofte deed niet aannemelijk is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het feit dat verzoeker niet weet of zijn broers ook werden gevraagd door de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18) evenzeer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Wat de door verzoeker neergelegde stukken betreft, stelt de Raad vast dat de brieven van de dorpsoudsten, de dreigbrieven van de taliban en de uitnodiging voor het huwelijk van verzoekers neef niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging wordt genomen. Wat betreft de neergelegde taskara's, merkt de Raad op dat, naast het feit dat ook deze documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, deze niet dienstig zijn. Deze documenten kunnen immers hooguit de identiteit van verzoeker bevestigen. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afgaanse (identiteits)documenten gemakkelijk op

niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad erkent dat uit de artikels (stukken 18 en 19) die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die in kampen en in sloppenwijken in Afghanistan wonen erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in geslaagd is om twee maal naar Europa te komen, gedurende twee jaar illegaal in België en zelfs drie jaar illegaal in Groot-Brittannië te zijn verbleven, zonder enige ondersteuning gezien hij in beide landen geen asielaanvraag indiende. Verzoeker is daarnaast een volwassen man, spreekt Pashtou en Dari, een beetje Engels en kan rekenen op een kapitaalkrachtige familie, gezien hij klaarblijkelijk niet hoefde te werken om in zijn levensonderhoud te voorzien en zijn dagen doorbracht met cricket spelen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie hem niet meer kan onderhouden, gezien zij reeds tweemaal het vertrek van verzoeker gefinancierd hebben, stelt de Raad dat dit slechts een loutere bewering is, die niet met concrete gegevens gestaafd wordt en die evenmin afdoende is teneinde aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in de aangehaalde situatie zal terechtkomen. Verzoeker toont niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul.

De Raad stelt vast dat uit het onderzoek van het Australische Edmund Rice Centre (stuk 17) inderdaad blijkt dat de taliban teruggekeerde vluchtelingen viseren omdat ze als aanhangers van het Westen worden beschouwd. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk om deze reden een reëel risico zal lopen om door de taliban te worden gevisieerd. De Raad ziet immers niet in hoe de taliban kunnen te weten komen dat verzoeker uit het Westen is teruggekeerd als hij zich in de miljoenenstad Kaboel vestigt.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in*

staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.” De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en berrmbommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor berrmbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De internetartikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd omtrent de veiligheidssituatie (stukken 8 t.e.m.16), bevestigen dat burgers het slachtoffer worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

De door verzoeker neergelegde publicatie van UNHCR spreekt voormelde analyse geenszins tegen en betreft slechts een theoretische uiteenzetting over het intern vluchtalternatief.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.8. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*/Staatssecretaris van Justitie). Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF